

Sygn. akt: I C 467/19 upr.

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 września 2019 roku

Sąd Rejonowy w Człuchowie I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący:	Sędzia Anna Wołujewicz
Protokolant:	starszy sekretarz sądowy Joanna Mucha

po rozpoznaniu w dniu 13 września 2019 roku w Człuchowie

na rozprawie

sprawy z powództwa P. (...) z siedzibą we W.

przeciwko K. S.

o zapłatę

oddala powództwo.

Pobrano opłatę kancelaryjną

w kwocie zł – w znakach

opłaty sądowej naklejonych

na wniosku.

Sygn. akt I C 467/19

UZASADNIENIE

Powód - P. (...)z siedzibą we W., złożył pozew w elektronicznym postępowaniu upominawczym przeciwko K. S. o zapłatę kwoty 4.327,25 złotych wraz z umownymi odsetkami od dnia 28 marca 2019 roku do dnia zapłaty oraz o zasądzenie kosztów procesu.

W uzasadnieniu wskazano, że pozwana na podstawie umowy pożyczki o nr (...) zawartej w dniu 30 października 2017 roku otrzymała określoną kwotę pieniężną, jednocześnie zobowiązując się do jej zwrotu na warunkach precyzyjnie określonych w tej umowie. Jak wynika z pozwu pozwana nie dotrzymała warunków umowy w związku z czym R. (...) wezwał pozwaną do zapłaty kwoty pieniężnej. Jednocześnie poinformowano, że w przypadku niedopełnienia warunków określonych w treści wezwania, wierzytelność wynikająca z zawartej umowy zostanie przelana na powoda. Pozwana, pomimo upływu wyznaczonego terminu, nie dokonała zapłaty wobec czego w dniu 30 maja 2018 roku R. (...) zawarła z powodem umowę przelewu wierzytelności, cedując na jego rzecz całość praw i obowiązków wynikających z umowy zawartej przez stronę pozwaną. W dniu 15 października 2018 r. strony zawarły, na czas oznaczony, umowę ugody. Zgodnie z jej treścią pozwana złożyła wprost oświadczenie o uznaniu, tak co do zasady jak i wysokości wierzytelności przysługującej poprzednio wierzycielowi pierwotnemu w wysokości 4120,01 zł. i zobowiązała się do

jej spłaty. Jednocześnie strony zgodnie ustaliły, że spłacona przez pozwaną wierzytelność zostanie powiększona o odsetki umowne liczone od kwoty bazowej ugody, począwszy od daty płatności pierwszej raty ugody według stopy procentowej określonej postanowieniami umowy ugody, należne za cały okres trwania ugody. Kwota określona w ugodzie w wysokości 4653,97 zł. została rozłożona na raty.

Powód poinformował, że na zadłużenie strony pozwanej wynoszącej 4.327,25 zł składa się należność główna (niespłacona kwota bazowa ugody) wynikająca z ww. ugody w kwocie 4120,01 złotych oraz skapitalizowane odsetki umowne wraz z odsetkami za opóźnienie w spełnieniu świadczenia. Na kwotę odsetek umownych naliczaną na podstawie postanowień ugody od kwoty bazowej ugody według stopy procentowej określonej postanowieniami ugody, składa się kwota 129,81 zł. natomiast na kwotę odsetek za opóźnienie w spełnieniu świadczenia, obliczoną zgodnie z ugodą od kwoty bazowej ugody w wysokości równiej dwukrotności wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie, naliczaną od dnia 7 lutego 2019 r. do dnia poprzedzającego dzień wytoczenia powództwa w sprawie, składa się kwota w wysokości 77,43 zł.

Powód poinformował również, że z uwagi na nienależyte wykonanie przez pozwaną postanowień ugody stały się podstawą do jej rozwiązania za uprzednim upływem okresu wypowiedzenia, wskutek czego cała kwota zobowiązania stała się wymagalna. Powód wskazał, że strona pozwana poprzez podpisanie ugody, gdzie zostały wyszczególnione kwoty składowe wartości przedmiotu sporu, zaakceptowała na piśmie dług w całości.

Postanowieniem z dnia 29 kwietnia 2019 roku, wydanym w sprawie VI Nc-e 574739/19, Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie stwierdził brak podstaw do wydania nakazu zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym i przekazał sprawę do tutejszego Sądu.

Pozwana K. S. nie złożyła odpowiedzi na pozew, pomimo prawidłowego wezwania i pouczenia o skutkach niestawiennictwa, nie stawiała się na rozprawie wyznaczonej na dzień 13 września 2019 roku, nie złożyła w niniejszej sprawie żadnych wyjaśnień ani nie żądała przeprowadzenia rozprawy pod swoją nieobecność.

W dniu 13 września 2019 roku Sąd wydał w sprawie wyrok zaoczny oddalający powództwo.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

R. (...) w dniu 30 maja 2018 roku zawarł z powodem P. (...) z siedzibą we W. umowę przelewu wierzytelności w ramach transakcji sekurytyzacji, na podstawie której powód nabył przysługujące wobec klientów detalicznych wierzytelności z tytułu umów pożyczek, pierwotnie udzielonych przez pierwotnego pożyczkodawcy, a następnie przeniesionych na sprzedawcę. Wśród nabytych wierzytelności była również wierzytelność przysługująca wobec pozwanej K. S. z tytułu umowy (...) z dnia 30 października 2017 r., która wynosiła kwotę 3772,55 zł z tytułu kapitału, 260,64 z tytułu odsetek.

dowód : umowa k. 19 – 25, wyciąg z elektronicznego załącznika do umowy cesji k. 26.

W dniu 15 października 2018 r. Powód P. (...) z siedzibą we W. oraz pozwana K. S. zawarły ugodę w sprawie zadłużenia wynikającego z umowy pożyczki, którą była objęta ww. umowa cesji.

bezsporne, ponadto ugoda k. 28-30

Sąd zważył co następuje:

Powództwo w niniejszej sprawie nie zasługiwało na uwzględnienie.

Zaznaczyć należy, że jeżeli pozwany nie stawia się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę albo mimo stawienia się nie bierze udziału w rozprawie, sąd na mocy art. 339 § 1 k.p.c. wyda wyrok zaoczny, przyjmując za prawdziwe twierdzenia powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa. W judykaturze utrwalony został pogląd, który nie jest kwestionowany również w nauce, iż przyjęcie za

prawdziwe twierdzeń powoda dotyczy wyłącznie okoliczności faktycznych i nie zwalnia Sądu orzekającego od obowiązku rozważenia, czy oświadczenia te uzasadniają należyte w całości żądania pozwu i czy uwzględnienie tych żądań nie narusza obowiązujących przepisów. Przepis art. 339 § 2 k.p.c. ustanawia domniemanie prawdziwości twierdzeń powoda dotyczących okoliczności faktycznych w wypadku bezczynności pozwanego, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa. Domniemanie to dotyczy wyłącznie strony faktycznej wyroku i nie obowiązuje w zakresie prawa materialnego. Domniemanie to zastępuje jedynie postępowanie dowodowe. Ten wyjątkowy przepis nie może być wykładany rozszerzająco. Zatem sąd zawsze jest zobowiązany rozważyć, czy w świetle przepisów obowiązującego prawa materialnego, twierdzenia powoda uzasadniają uwzględnienie żądań pozwu, w zakresie tym bowiem nie obowiązuje domniemanie z art. 339 § 2 k.p.c. Sąd nie jest zatem zwolniony z obowiązku dokonania prawidłowej oceny materialnoprawnej zasadności żądania pozwu opartego na tych twierdzeniach. Negatywny wynik takich rozważań powoduje wydanie wyroku zaocznego oddalającego powództwo (porównaj: wyroki Sądu Najwyższego z dnia: 7.6.1972 r., III CRN 30/72, 31.3.1999 r., I CKU 176/97, 6.6.1997 r., I CKU 87/97, 15.3.1996 r., I CRN 26/96, 15.9.1967 r., III CRN 175/67, 18.2.1972 r., III CRN 539/71, Legalis.).

Sąd nie może również przyjąć za prawdziwe twierdzeń powoda, jeżeli budzą one wątpliwości. W sformułowaniu art. 339 § 2 k.p.c. mowa jest o przyjęciu za prawdziwe twierdzeń powoda, jeżeli „nie budzą one uzasadnionych wątpliwości co do zgodności z prawdziwym stanem rzeczy”. Uzasadnione wątpliwości mogą powstać w wypadku, kiedy twierdzenia powoda zawarte w pozwie odnośnie stanu faktycznego sprawy, są ze sobą sprzeczne, nie zawierają pełnego stanu faktycznego pozwalającego na rozstrzygnięcie sprawy, wskazują na brak legitymacji procesowej powoda lub pozwanego itp. (porównaj: komentarz do art. 339 k.p.c. pod redakcją Zieliński – system Legalis)

Ocena zgodności z prawdą twierdzeń powoda następuje na podstawie materiału procesowego znajdującego się w aktach sprawy. Nie budzi wątpliwości, że obowiązkiem strony powodowej jest dołączenie do pozwu dowodów, które umożliwią Sądowi weryfikację twierdzeń pozwu pod kątem spełnienia przesłanek z art. 339 k.p.c. Z treści art. 3 k.p.c. wynika obowiązek stron i ich pełnomocników do przedstawiania dowodów istotnych w sprawie.

Podkreślenia wymaga fakt, iż to strona powodowa powinna udowodnić, że określona wierzytelność jej przysługuje, tym bardziej, że jako wierzyciel dochodzący zaspokojenia wierzytelności, powinien wykazać podstawę (źródło) zobowiązania pozwanego, jak i jego wysokość. Zgodnie bowiem z art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi określone dla siebie skutki prawne, tym bardziej, że ciężar dowodu pozostaje w ścisłym związku z problematyką procesową dowodów. Sąd tylko wyjątkowo winien ingerować w przebieg postępowania dowodowego dopuszczając dowody z urzędu, które to uprawnienie wynika z treści przepisu art. 232 k.p.c. Zgodnie bowiem z przyjętą linią orzecznictwa obowiązek wskazania dowodów, potrzebnych dla rozstrzygnięcia sprawy, obciąża przede wszystkim strony (por. wyrok Sądu Najwyższego z 24 października 1996 r., III CKN 6/96, OSNC 1997/3/29).

Zdaniem Sądu brak było podstaw do ustalenia stanu faktycznego jedynie w oparciu o twierdzenia, które zostały zawarte w uzasadnieniu pozwu. Powód przedstawiając stan faktyczny sprawy, powołał się na umowę pożyczki wskazując wyłącznie datę zawarcia umowy i jej numer. Powołano się również na okoliczność, że w związku z brakiem spłaty, przedmiotowa wierzytelność została zbyta na rzecz powoda. Wyjaśniono również, że na dochodzoną pozwem kwotę składa się kwota 4.327,25 zł tytułem należności głównej oraz skapitalizowane odsetki. Brak było jednak informacji dotyczących stron i treści pierwotnego zobowiązania (brak kwoty pieniężnej, która była przedmiotem tej umowy, jak również ustalonych kosztów i należności związanych z zawarciem umowy, warunków spłaty zobowiązania). Brak było informacji, czy kwota należności głównej stanowi kwotę udzielonej pożyczki, czy obejmuje również inne obciążenia z tytułu zawartej umowy. Określony w sposób wybiórczy i lakoniczny stan faktyczny wywołał wątpliwości co do stanu faktycznego sprawy i wymuszał przeprowadzenie postępowania dowodowego. Wprawdzie powód powołał się na ugodę zawartą między stronami, jednakże nadal nie zostały wyjaśnione wątpliwości dotyczące pierwotnej umowy, której dotyczyła przedmiotowa uгода.

Powód w celu wykazania zasadności i wysokości dochodzonego roszczenia przedłożył jedynie umowę cesji wierzytelności wraz z wyciągiem z elektronicznego załącznika do umowy cesji wierzytelności, wyciąg z ksiąg rachunkowych oraz ugodę zawartą między stronami. Nie przedłożył pierwotnej umowy, z której wywodził swoje roszczenie tj umowy pożyczki z dnia 30 października 2017 r. W związku z powyższym pozbawił Sąd możliwości weryfikacji wierzytelności dochodzonej wobec pozwanej, w szczególności w zakresie postanowień umowy tj ustalenia wysokości udzielonej pożyczki, czasu trwania umowy, terminów i przyczyn jej wypowiedzenia - co miało istotny wpływ na ustalenie wymagalności przedmiotowego roszczenia, dodatkowych kosztów związanych z tą umową - rodzajem i wysokością odsetek, prowizji, czy też zasadami spłaty zobowiązania. W związku z powyższym Sąd został pozbawiony możliwości oceny zasadności roszczenia, w tym czy przedmiotowa umowa nie zawierała klauzul abuzywnych.

W tym miejscu wskazać należy, że zgodnie z treścią art. 509 k.c. przelew wierzytelności oznacza przeniesienie wierzytelności oznaczonej co do tożsamości i dla skuteczności takiej transakcji konieczne jest precyzyjne oznaczenie przenoszonych wierzytelności. Oznacza to, że skuteczne wywodzenie uprawnień z faktu nabycia wierzytelności na podstawie umowy cesji wymaga udowodnienia bez wątpliwości, że do cesji konkretnej wierzytelności doszło.

Warunkiem otrzymania należności przez nabywcę jest udowodnienie, że takie prawo przysługiwało pierwotnemu wierzycielowi. Dlatego też żądanie zapłaty należności w sytuacji, gdy doszło do sprzedaży jej przez pierwotnego wierzyciela musi być udokumentowane w sposób wykluczający jakiegokolwiek wątpliwości dłużnika co do wierzyciela uprawnionego do zapłaty, szczególnie aktualizuje się to w sytuacji, gdy te same wierzytelności coraz częściej przelewane są wielokrotnie i uczestniczą w tym podmioty profesjonalnie zajmujące się obrotem wierzytelnościami, co przybiera aktualnie coraz większy rozmiar (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 lipca 2006 r., V CSK 187/06).

Należy również zauważyć, że żaden dokument złożony i powołany przez powoda nie dokumentuje pierwotnie naliczonych odsetek, w szczególności nie wiadomo od jakiej kwoty zostały naliczone, za jaki okres i jaka była podstawa ich naliczenia.

Wobec powyższego, skoro powód nie wykazał w sposób, który nie budził wątpliwości, zarówno zasadności, jak i wysokości dochodzonego roszczenia, to zasadnym było oddalenie powództwa. Zawarcie ugody między stronami, w której strona pozwana uznała roszczenie nie zmienia stanowiska Sądu w sprawie. Wskazać należy, że Sąd obowiązany jest dokonać oceny, czy czynność tj zawarcie ugody, nie jest sprzeczna z prawem lub zasadami współżycia społecznego albo nie zmierza do obejścia prawa. Brak materiału procesowego uniemożliwił sądowi taką ocenę. W ocenie Sądu powód powołując się, że źródłem zobowiązania jest umowa z dnia 15 października 2018 r. powinien przedstawić stan faktyczny umożliwiający Sądowi szczegółową ocenę treści zobowiązania, względnie przedłożyć umowę pożyczki w celu umożliwienia dokonania oceny czy nie zawiera ona klauzul abuzywnych. Sąd został pozbawiony możliwości ustalenia czy przy zawarciu ugody nie doszło do rażącego naruszenia interesów pozwanej – konsumenta lub działania wbrew dobremu obyczajom (por. art. 385¹ k.p.c.). Przede wszystkim powód nie doprecyzował jak wyliczono odsetki oraz czy kapitał w wysokości 3.772,55 zł. (k. 26) stanowił wyłącznie wypłaconą kwotę pożyczki, czy obejmował jeszcze inne należności.

W związku z powyższym powództwo w niniejszej sprawie należało oddalić.